

PJESNIK

Kada pjesniku
nervne struje
iz petnih žila krenu
počinje imenovanje
sjećanja.

Svijetlima nade
dočaravaju se
sva vremena,
čuju se
prošlosti otkucaji
iz žilišta korijena.
Kada se osjećanja
u grudima razgore,
plamen se gasi
proljećnim vodama
kojima plivaju
ljekovite trave.

Pjesnik je grijeha rob,
Pružava više
no što dobija,
uzvišen
u nesebičnom darivanju.

PODSJEĆAM

Neću sada sricati
sekunde i sate,
vlažne sve dane,
uklete godine,
niti krvave vjekove
našega mučnoga življenja.

Pišem
kao dužnik
prolaznog vremena.

Često
stvarnost zaboravim
kroz halapljivost
urođene strasti.

Vremenska struja
zalog ubira
ponekad lako
kao kapi posne
neke ljetne kiše
prkosne.

BUDENJE

Na raskršću
dvije vremenske zone
za sobom ostavljam
srebrnastu sjenku
mjesečeva srpa.

Omot
novoga dana
raširenih ruku
odmotavam,
zlatnu nit
ogoljenih ideala.

U skladu
duha i tijela
lagano
skakućem
pozlaćenom stazom,
u sito svijetloga
krasnoga dana upadam.

UPAMTI

Sliku iz ogledala
što srebrom te čari
odsjaajem svijetlo
duši svojoj podari.

Ne stidi se pjega
ljupkoga lička
to su samo tragovi
sunčanog pramička.

Saznanja vidik
nek lepotu stvori
nijesi slijepac
oči otvori.

Tada upamti
sazreo si
svim zemaljskim nedaćama
spreman odoljeti.

NAŠE MISLI

Neukrotivi su simbol

slobode

sa nama se rađaju

poput izlaska Sunca.

Svijetle su i vruće,

nijesu bez mane.

U neko doba znaju biti

mrazne, tužne, bolne,

zbunjene i tamne.

Kada iz nas poteku,

kao iz nabujale rijeke

vole da lutaju,

da se šunjaju

između svijetla i sjenke,

realnosti i iluzije.

Njihov pravac nijesmo u stanju ukrotiti,

slobodi su podarene.

Na dan rođenja

božji dar slobode

niče za sve nas.

SJETI NASUPROT

I

Kružim planetom u vidu vodenih obličja
prepuštam se tragu lika il naličja.
Predajem se vjetru
da me lako nosi
pipam vihorove ruke
što su mi u kosi,
svih sloboda muke
novi su prkosi.

II

Svih balkanskih balada huku
dovoljno sjetna – odbacujem.
Za umom ostavljam
maglu tuge tjeram
budućnosti mejsto stvaram
nadu čovečanstva pred sobom guram
sa toplom ljubavlju
što u srcu nosim
lahoru se predajem
u novo doba
u mirnije vrijeme
da me uvede.

III

Ajkulama bremenito more
zadimljena zgarišta zapljuskuje
pepeo kućnih pragova orošava,
uzglavlja svetinja sravnjena do zemlje kupa
povijene majke nad buketima bosiljka topi.
To more,
ajkulama bremenito.

KOJIM PUTEM

Brdom

ili ravnicom?

Lakoće pohlepnost u životu vlada.

Na putu opstanka
s neba ništa ne pada.

Borba sa olujama
svakom od nas pripada.

Na kraju cilj je isti.

Brdom ili ravnicom
sa puno sklada.

PROKLESTVO SIZIFA

Kameni teret
pred sobom guram.
Oštrim usponom ukopavam korake,
padam,
gmižem,
uporna se dižem
preostalu snagu dočaravam,
navirući znoj suzbijam.

Na vrh
svijetle litice
ipak ne stižem.

Nekim danima
neuspjeh nimalo
meni ne zasmeta,
sebe zavaram.
Zamislim da sam
cirkuski klovn
što na razapetoj žici
ravnotežom žonglira.

Nakratko
sreću osjetim,
zaboravim
na teret,
proklestvo Sizifa
guram.

LEĐA NUDIM

U lavirint zalutala
krivudavim putem.

Pređa mnom
izlaza svijetlo
nigdje ne vidim.

Očajem
ispunjena,
strahom
ukočena,
tamom
zaslijepljena,
iz zatvora izlaz tražim.

Žudim
nebeske visine da nadvisim,
Sunca topli zrak
U letu da zagrlim.

Iako već kušam
morske soli gorčinu,
povijena leđa nudim

Dedalu
da prikači
Ikarova krila.

NIJE LAKO

Iz grudi

grumen

oboriti

što dušu

ranjenu

pritiska.

Srcu damar

otkloniti

kad duša

teret zavoli.

Podnositi

bol

kad zažari

kao da je

svica

biserna rumen.

U sebi nositi

zarobljenu zvijezdu

tame i svijetla

do neizvjesnog dana.

OSTAĆE

Osluškujem
vjetrenjače žamor.

U sebi osjećam
snage bjeg.

Plašim se
jer slutim
pod točkom žrvnja
zrnca jauk.

Tužna sam,
a ipak se nadam
vječnost
sačuvaće prah.

ODGOVOR TRAŽIM

Sumnje mi
podilaze pod kožu,
kao crvi se
stalno migolje,
kopkaju,
mira ne daju.

Odgovor traže:
ko sam-šta sam
da li sam stvarno ta
što me vidite
takvom me smatrate
kao takvu prihvatate
volite – ne volite.

Možda jesam,
a možda
u meni još tinja
neka druga.

Ko zna?

Možda će jednoga dana vjetar
raspršiti sumnju,
svijetlim plamenom
unutarnju baklju razbuktati.

PJEŠČANI SAT

Oči u duplju upale,
žmigave crne zjene
iz dubine upiljile
mrvice kvarcne.

Koju svjetlucavu iskru
upiljena zjenica prati
niko od nas unapred
to ne može znati.

Možda samo vreba
pješčani sat
osvijetljenog neba
suđeni momenat.

Zrno po zrno
kroz usko grlo lazi,
vrijeme odmjereno
tik-tak prolazi.

OSLUŠKUJEM

U susret
novome svanuću
učim se
šutnji.

U podjednake djelove

komadam
tišinu.

Pokušavam
da ne dišem.

Suzbijam
škripu zuba.

Osluškujem
drhtaj paučine,
nijemi poziv
ničega.

Učim se šutnji.

Neka govori vazduh
i predmeti.

Neka se oglasi
tišina.

SJEĆANJE

Blistava, ljupka slika

nestašnog dječaka

u vremenu zastala.

Jasno vidim vragolasti žar,

nanovo žudni.

Sjetom zajapurena

pomislih na prikrivene dodire

drhtavih ručica

ispod đачke klupe.

Danas,

toplo sjećanje,

na krilu hladnog kamena

buket rosnog bosiljka.

VJEČNOJ LJUBAVI

Kako je noćas ljubičasta prašina sjajna
osvjetljava tamni spomen usnulog korala.
Grebena crvena boja moju dušu obasjala
kroz pjenušave kapi blješti ljubavi tajna.

O, kako boli u dnu zjenica samih
lik njegov mladi, oreolom osvjetljen.
Zrna iz urne mladosti, korali nanizani,
đerdan je naših ljubavnih dana nezaboravnih.

U pogledu, rumene slike ljubavi uzavrele
nek nadiru, nek jezde širokim daljinama,
one su mome uzdahu čarolije vesele.

Sa nebeskog oltara moja ljubav prva
neka sazna - srećna sam danas majka:
baklja vječne ljubavi toplinu zadržava.

ZA TEBE

U noćne modrine uvučena,
na ljubičastom platnu
naše uklete sudbine,
u sjenci mjeseca,
moja drhtava ruka veze željeni lik.

Vatru palim.
Ne bojim se opekotina, žara.
Očekujem
svijetlu sliku davnog sna.
Iako mirišem kišu na jastuku,
ne dam kapima da pojure,
ne dam da sjaj zamute
u plavetnilu očaranog oka.

ZAŽELIM

Kad Sunce na počinak trkne
mjesec svodom zacari
zvijezde se nebom raspu,
lišću lahor šapuće
pjesmi slavuj ćijuće
da si kraj mene
da te svojim tijelom pokrijem
poljupcima da te zagrijem,
zaželim.

Kada se Sunce zarumeni
i novi dan se zacijeni
od smijeha na svježoj sceni,
kraj tebe iznova
da izronim iz snova,
iz tvojih očiju odsjaj ljubavi
da upijem,
zaželim.

ZAROBLJENA SNOM

O tebi beskrajni san sanjam.

Cijelu noć plovim

kroz pjenušave talase.

Ruke provlačim kroz gustu maglu

prošlosti hvatam scene.

Tvoj lik iz magle izrasta,

iz pjene.

Tvoje pune usne dodiruju

zbunjene moje.

Po licu mi je

slatko i vruće.

Opijeni ljubavlju, igramo.

Oči zatvaram, prikrivam se.

Opet u proljeće

budim se.

Postala sam robinja

beskrajnog sna o tebi

iako znam i osjećam

da je vreli dan

nakrivio rub

života-trena.

Sanjam i sanjam.

Ne želim na njega

da padne noć,

ni sjena.

ZATO ŠTO TE VOLIM

Pri pomisli
na medni poljubac
šareni leptirići
nemirom zatitraju.

Zato tebi nudim
pupoljak
crvene ruže
uhvaćen na usni.

Samo tebi
Pružam
Dva jedra goluba
mjesečevih zraka.

FATAMORGANA

Pustinjom prosulo se jutro.

Utapa svjetlucave zrake
u purpur pješčanih zrna
rasute ljubavi moje.

O, kako je zgusnuta
u pregršt sreća i žal,
samo sekunda života
uronila u pješčani val.

Znam kako je lijep
fatamorgane slap
kad usne osjete
u zrcu pijeska rumenu kap.

OSJEĆAM TE

Tvoj nasmiješeni lik
u krajičku moga srca blista.

Kao biser
sa dna mora
sedefom preliven,
u školjki zatočen.

Sjete
blaga sjenka
dušom mi leluja,
toplim valovima
od zaborava
lik voljenog čuva.

Podsjeća me
na vrelinu
onih dana.

Melodija
umiljate pjesme
vazduhom treperi.

Osjećam te.
Još si ti kraj mene.
Pružene ruke
u vazduhu se srele.

BOLU SE OPIREM

Sjajem azurnog irisa
ostadoh zaslijepljena.
Opasnosti nesvjesna,
zanosom ustrijeljena.

Nijesam primijetila
žaoku pogleda.
Samo je ostala
slika blijeda.

Za san prekasno,
bolu se opirem.
Ne tečem koritom,
ne izvirem.

NOĆI MUČNE NESANICE

U mračnim noćima
mučne nesanice
kada me namrgođeni dželati
zveketom skovanih lanaca
u tamnicu samoće vode,
kukanjem dozivam vranu
da mi isključe crnilo
iz gomile misli.

U noćima kad nebeski fenjeri
horizonte srebrom osvijetle,
iskrena, dušu molim
kapiju čula širom da otvori.
Širokogrudom kažom
očarana,

lađu snova iz bajke dočaravam.
Srebrnom strujom plovim
u san
kao da sam malena, beba,
majčinom rukom ušuškana.

MOLITVA

O, Bože
živo jezero
od kiše
u meni stvori,
zamrznuto srce
toplim kapima
poškropi,
teški grumen
sa duše otopi.

Moje srce
opet
u kutak
topline pretopi.

IZNOVA

Iz prošlosti
igrom smo stigli
u slatku sadašnjost.

Išli smo
kroz prostor i vrijeme
bezvrijedno.

Sad čekamo,
iznova,
sjedinenje.

TIŠINU TRAŽIM

Nekim danima
kad sivilo neba
dotakne mi tjeme
osjetim tišinu
beskraja.

Poklanjam joj svetlost

iskre
da osvijetli staze
strme,
da u meni stiša
nezalečivu ranu
gubitka.

Riječi
zamotavam
u klupko,
šutnjom dopuštam
da se skotrljaju
u nijeme daljine
gdje niko ne zalazi
osim
moja šutnja.

MAJČINE RUKE

Moja majka
spretnih ruku
nježne pokrete
u tanke niti sjećanja upleće.

Nestale su jednoga dana
premorene,
sa ruba vremena skliznule
vredne
darovnice
u prah raspršene.

Čudno je
kako vrijeme prolazi,
a nezaborav ostaje.

Još i danas
one su za mene
neuništiva igla kompasu
magnetnom snagom
kroz sjećanje me vuku
sve bliže
majčici voljenoj.